

Sygn. akt V CNP 61/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi Miasta J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w G. z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie z powództwa Miasta J.

przeciwko A. G. (uprzednio D.) i T. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od Miasta J. na rzecz A. G. oraz na rzecz T. D.
kwoty po 600 zł (sześćset złotych) na rzecz każdego z nich
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo Miasta J. przeciwko A. G. i T. D. o zasądzenie kwoty 5 817,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lipca 1989 r. tytułem zwrotu bonifikaty udzielonej na zakup lokalu mieszkalnego.

Strona powodowa wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku. Pozwani wnieśli o oddalenie skargi i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Jest to wymaganie konstrukcyjne skargi, odrębne od wymagania przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. i nie może być z nim utożsamiane. Oznacza to, że nie spełnia wymagań konstrukcyjnych skarga, w której wskazano podstawy skargi przytaczając naruszone przepisy prawa oraz uzasadnienie podstaw, lecz nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, także w sytuacji, gdy są to te same przepisy, które wskazano w podstawach skargi.

W rozpoznawanej sprawie skarżąca nie wskazała przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Braku tego nie usuwa stwierdzenie, w ramach wypełnienia przesłanki wskazania podstaw kasacyjnych, że uchybienie powołanym w nich przepisom spowodowało niezgodność wyroku z prawem. Spełnienie przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga bowiem umieszczenia w skardze osobnej jednostki redakcyjnej, odrębnej od wskazania podstaw skargi i ich uzasadnienia, w której wskazane zostaną przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Rozpoznawana skarga nie spełnia również wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca nie określiła bowiem postaci, sposobu wyliczenia ani czasu powstania szkody wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego wyroku, jak również nie przedstawiła żadnych dowodów ani ich surogatów zdolnych

uwiarygodnić powstanie szkody i jej związek z wydaniem zaskarżonego wyroku (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141). Nie spełnia powyższego wymagania ogólne stwierdzenie w rozpoznawanej skardze, że: „wszelkie dowody, konieczne do rozpoznania niniejszej sprawy znajdują się w aktach postępowania [...]”.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.